

nüüd ollen warjo al! — Morel perremehel sai ka hea meel ja rõõm sest kannast lapsoksesest kohhe kui temma peäle watis, ja temma endine murre ning muffer meel olli seddamaid kustutud. Kui laps olli parrasjal wiisil tassutud, ja wannemad omma toito wõtnud, heitsid puhhas rahholiste ja kergitud süddamega maggama, ja se lahke ristinnimeste töö, mis ollid toimetanud, satis neile magust und.

Ugaa kohhe sel leisel hommikul jooksis selle sündinud asia jut koggone küllast laisale. Monned naesed naetsid pilkamise wiisil, ja küsisid teine teise käest: kas tead jubba, mis weider lada kink meie wanna naber omma minniate on saatnud? — Kül tean, kostis teine selsammal pilkamise wiisil. Küllab neil rahwal seal perres aeg iggawaks lähhab enne kui isse sedda tülli omma lastega katsda sawad, et ühhe woõra lapsega sedda enne aego ennestele murretsewad. Ja on ommeti teada küll, et neil ei olle sedda joudo ni

ülle wägga rohkeste mitte, et saaksid weel woõrad lopsed kaswatada. Sedda need, sammad külla naesed räkisid ennamiste kad, dedusse pärrast. Ugaa ollid ka seal küllas monned ausad naesed, kes, kui sedda asia kuulsid, mis Willemi perres olli sündinud, rõmuga sest kõnnelesid, ja ühhest suust tunnistasid, et noor perrenaene seal perres omma ello aeges olli ennast kui lahket ja halleda süddamega innimest näitnud, nenda kui nüüd ka selle armo nou läbbi sedda olli töeks tunnistanud.

Teine õhto ei olnud weel mitte kätte joudnud, kui ennamiste leik küllanaesed, ja ka need nende hulkas, kes sedda armo tööd ollid naernud, senna perresse läksid, sedda pissokest kaswatikkut waatma. Ei ühhelgi neist ei olnud palju aega tarwis, enne kui hüdis: Mä, eks ei olle üks pissoke inglikenne! — Sedda arwan ka, ütles noor perremees; egga raatsiks, tedda